

ΚΡΙΤΙΚΗ
**ΤΡΙΗΜΕΡΟ
 ΜΕ ΤΡΕΙΣ
 ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ
 ΟΡΧΗΣΤΡΕΣ**

Τη σπάνια ευκαιρία να παρακολουθήσουν τρεις συναυλιές συναυλιές από τις τρεις ιστορικά μείζονες συμφωνικές ορχήστρες της χώρας είχαν όσοι παρέμειναν στο κλεινό άστρ κατά την αρχή της Μεγάλης Εβδομάδας

ΤΟΥ ΓΙΩΡΓΟΥ ΜΑΡΚΟΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ

ύο συναυλιές της Εθνικής Συμφωνικής Ορχήστρας της ΕΡΤ και της Κρατικής Ορχήστρας Θεσσαλονίκης έλαβαν χώρα στη Λυρική Σκηνή - Ίδρυμα Σταύρος Νιάρχος, στις 5 και 6/4/2026 αντίστοιχα, ενώ αυτή της Κρατικής Ορχήστρας Αθηνών διεξήχθη στο Μέγαρο Μουσικής Αθηνών, στις 7/4. Το πολύτιμο αυτό τρίήμερο έδωσε τη δυνατότητα στους μουσικόφιλους της πρωτεύουσας να συγκρίνουν ανταγωνιστικά και απρόσκοπτα τις επιδόσεις των τριών ελληνικών συνόλων, καθώς μάλιστα για δύο από τις συναυλιές επελέγησαν σχεδόν οι ίδιοι σολίστ.

ΕΣΟΕΡΤ στη Λυρική

Με το «Ρέκβιεμ» του Τζουζέπε Βέρντι αναμετρήθηκαν η Συμφωνική Ορχήστρα και η Χορωδία της ΕΡΤ, που διηύθυνε ο ειδικός στο ιταλικό ρεπερτόριο αρχιμουσικός Λουκάς Καρυτινός, πλαισιωμένος από τέσσερις ελληνες σολίστρες. Πρώτη, η υψίφωνος Μυρτώ Παπαθανασίου τραγούδησε με στεντόρεια φωνητική έκθεση, καθαρή άρθρωση και στίξη, εντούτοις η συνεισφορά της στο εναρκτήριο «Kyrie» υπερέκρασε – λόγω ισχύος – αυτές των υπολοίπων. Η μεσόφωνος Μαίρη - Ελεν Νέζη

στάθηκε πειστική στυλιστικά, με ωραία θεατρικότητα και σκηνική παρουσία κατά την εκφορά του αδόμενου λόγου, αν και θα εξυπηρετούσε καλύτερα μία δραματική μέτζο σοπράνο, με λιγότερο λυρικό τίμπρο και μεσότερα μπάσα. Η κορύφωση «Dies Irae» αποδόθηκε στο πλήρες δυναμικό της εύρος, με οργιαστικές τρομπέτες, εκρηκτική πλοκή των χορωδιακών φωνών και με τους ρυθμικούς παλμούς των τυμπάνων να δημιουργούν ένα μεγαλειώδες οπτικό κύμα. Πρόβλημα, όμως, αντίκλιση δημιούργησε μία άκαιρα τοποθετημένη εγκατάσταση μικροφωνικής ενίσχυσης, παρακλώνοντας τη φυσική ανάπτυξη του ακροατή. Ο βαθύφωνος Πέτρος Μαγουλάς διέθετε στα σόλο του ένα υπολογίσιμο φωνητικό εκτόπισμα, με μια γεμάτη, γήινη χαμηλή περιοχή αλλά και με τεχνικά σωστό φραζάρισμα, επικινδυνώντας εκφραστικά το λατινικό κείμενο (Mors sturebit). Τα διάφανα φλάουτα συνόδευσαν τον έκτακτα αισθησιακό διάλογο των Παπαθανασίου - Νέζη στο «Agnus Dei», ενώ ο τενόρος Μάριο Τζεφίρι ικανοποίησε με το λαμπερό και σταθερό τραγούδι του, που υπερέτρεψε τη μουσική αφήγηση. Στη δεύτερη και τελευταία κορύφωση, εντός του «Libera me», η Παπαθανασίου κατάφερε να ξεχωρίσει μεταξύ των έντονων χάλκινων πνευστών χάρη στην ισχύ και την καλλιτέπεια της φωνής της, η οποία διασφάλισε ένα καθ' όλα ομαλό και διαυγές φινάλε.

ΚΟΘ στη Λυρική

Την επομένη, κατήλθε η Κρατική Ορχήστρα Θεσσαλονίκης στην Αθήνα για να παρουσιάσει στη Λυρική μια «συναυλία για την ειρήνη», με ένα συμβολικά πολυεθνικό και διαχρονικό πρόγραμμα. Η ιρανο-γερμανίδα μαέστρος Γιάλντα Ζαμάνι διηύθυνε την ορχήστρα στην «Ενατένιση του Χριστού» του σύγχρονου γαλλοιβανέζου συνθέτη Ελ-Χούρι και στο μπαλέτο «Μπιζάν και Μανιζέ» του ιρανού συνθέτη Χοσεΐν Ντεχλαβί. Καλύτερες εντυπώσεις άφησε το δεύτερο έργο τόσο για το ενδιαφέρον της κομψής φολκλорικής γραφής του όσο και για την ποιότητα της εκτέλεσης. Στο δεύτερο μέρος ενθουσίασε η εξαιρετική γερμανοβραία βιολίστρια Λιβ Μίγκνταλ,

η οποία ερμίνευσε με φοβερή άνεση, φυσικότητα και τεχνική το συμφωνικό ποίημα για βιολί και ορχήστρα του ισραηλινού συνθέτη Πάουλ Μπεν-Χαΐμ. Ανέδειξε όλα τα χρώματα και τα ιδιώματα της γραφής, με σπάνια ευελιξία και ορθοτονία, παρουσιάζοντας τα ωραία μουσικά θέματα με εμβριθή κατανόηση και ολοκάθαρα ροή. Τέλος, παίχτηκε το συμφωνικό ποίημα «Θάνατος και Εξαύλωση» του Ρίχαρντ Στράους, το οποίο ερμηνευτικά διέθετε μελετημένες κορυφώσεις και σταθερά πιανίσσιμ που ανέδειξαν τον μεταφυσικό χαρακτήρα του έργου. Εντυπωσίασαν τα έγχορδα και ιδίως τα βιολιά με την πλαστικότητα και τον άψογο συγχρονισμό τους, ενώ στα χάλκινα παρατηρήθηκαν μικρές αστάθειες.

ΚΟΑ στο Μέγαρο

Τελικός σταθμός η εορταστική συναυλία της Κρατικής Ορχήστρας Αθηνών στο Μέγαρο, την οποία διηύθυνε ο νεαρός αρχιμουσικός Κωνσταντίνος Τερζάκης. Πρώτα, η Ημιτελής Συμφωνία του Σούμπερτ έτυχε μιας στρωτής, φροντισμένης ανάγνωσης, με άρτια εναλλαγή των θεμάτων και φυσικά ξεσπάσματα, ενώ υπογραμμίστηκε προσεκτικώς η υποδόρια μελαγχολία του δεύτερου μέρους. Ακολούθησε μία υποδειγματική εκτέλεση της «Συμφωνίας για Ρέκβιεμ» του Μπέντζαμιν Μπρίτεν, που πήδη από τα εναρκτήρια μέτρα εξέπληξε με τα χυμώδη χάλκινα πνευστά, τον παλμό των κρουστών και τον εν γένει άψογο συγχρονισμό της ορχήστρας. Επιτέλους, ξανακούσαμε – έπειτα από καιρό – έργο του Αντον Μπρόκνερ, το «Te Deum». Σολίστ ήταν οι ίδιοι με το «Ρέκβιεμ», με την Κωνιάδου αντί της Παπαθανασίου, αλλά εδώ φανερά απροετοίμαστο, σε μια απροβάριστη εκτέλεση, που δυστυχώς δεν διέθετε μεγαλειώδη ήχο και ήταν στυλιστικά ξένη προς το ύφος του μεγάλου συνθέτη. Πολλές φορές, μάλιστα, οι ανδρικές φωνές δεν περνούσαν τα έγχορδα, από τα οποία παρεμπιπτόντως ξεχώρισε η Χατζηνικολάου για το προσεγμένο σόλο της.

Ο Γιώργος Μαρκογιαννόπουλος είναι κριτικός μουσικής, μέλος ΕΕΜΚ

Η Κρατική Ορχήστρα Θεσσαλονίκης υπό την ιρανογερμανή μαέστρο Γιάλντα Ζαμάνι στην Αίθουσα Σταύρος Νιάρχος της Εθνικής Λυρικής Σκηνής